

en Forskjel i Mulden, forsaavidt Hunden tilhører en tilgrændsende Rodseier. De Hunde, som holdes af disse Tilgrændsende, kan Sagtvæsenet hele Aaret igjennem være udsat for Ufred af. Det kunde derhos give Anledning til nogen Elusion af Loven, naar en Forskjel blev gjort i denne Henseende, idet Fremmedes Hunde da kunde i visse Tilfælde udgives for at være en Naboes. Naar det skal være Alvor at give Lovbestemmelser, som vilde tjene til god Støtte for Tilshynet med, at Bildtstanden i Dyrehaven ikke ligger Skade, synes det ikke at kunne undgaaes, at tilgrændsende Rodseiere maatte finde sig betvægede til kun at holde saadanne Hunde, som de enten havde hundne eller forstode at dressere saaledes, at de ikke trængte ind i Dyrehaven. Endnu skal jeg berøre, at man ikke har troet, at det, efter hvorledes Udkastet lyder, vilde for Retten komme til at afhænge alene af Forst- og Sagtbetjentenes Skjøn, hvilke Beløb der vilde være at erlægge i Erstatning for mulig anrettet Skade paa Bildtstanden. Udvalget har troet, at Dommeren umulig kunde være bunden til at holde sig til Forstværnsnets Ansættelse af Erstatningsbeløbet, naar det ikke i Loven hebdet, at han skulde være det.

Drejer: Jeg beklager, at det ikke har kunnet lykkes at finde en Form for Forskjel i Strafbarheden for de Tilfælde, hvor en Hund med Billie medbringes i Dyrehaven og hvor den uden Eierens Vidende kommer derind; men jeg indrømmer, at det maastee ikke har ringe Vanskelighed, og at det vel nok kan svares at lade § 1 staae, som den staaer, i Særdeleshed, naar Vædringsforslaget til § 4 bliver vedtaget. Steer nemlig dette Sidste, da troer jeg, at Virkningen — idetmindste i mange Tilfælde — vil blive den samme, som jeg har ønsket gjort gjældende. Jeg skal hernæst blot

gjøre en lille Redactionsbemærkning med Hensyn til 2det Affnit i § 3. Naar Vædringsforslaget hertil vedtages, da vil der komme til at staae: „Hunden vil blive dræbt, hvis Hundens Eier ikke inden 8 Dage o. s. v.“ Jeg mener, at heri burde stee den lille Vædring, at „Hundens“ sidste Gang bliver forandret til „dens“.

Indenrigsministeren ad interim: Der kan fra min Side ikke være Noget at erindre imod Vædringsforslaget til § 4, at det sidste Affnit af den skulde udgaae, hvilket jeg i og for sig finder hensigtsmæssigt. Ligeledes anseer jeg det for ønskeligt, at det 3die Vædringsforslag til § 3 blev vedtaget. Derimod har jeg næret nogen Tvivl om, hvorvidt det første Vædringsforslag til § 2, der skal være en Redactionsændring, er at foretrække for det, der staaer i Lovudkastet. Jeg veed ikke, om man dog ikke kunde give den af Udvalget foreslaaede Vædring den Forklaring, at Paragraphen ikke var anvendelig paa enkelte Hunde, men at der skulde være flere i Forening, for at Lovens Bestemmelse kunde anvendes. Jeg skal imidlertid ganske henstille til Thinget, hvilken Opfattelse det maatte foretrække. Større Betænknelighed har jeg ved det andet Vædringsforslag til § 2 med de deraf følgende Forandringer i § 1 og § 3. Det gaaer ud paa, at en Deel af Bøden skal tilfalde vedkommende Betjent. Jeg erkjender, at deri vil ligge en Opfordring til at optage Dyret og ikke nedstykke det; men hvis man gaaer ud fra saadan Svagheit hos en Betjent, forekommer det mig, at man ogsaa let kunde komme til at antage, at der var Tilfælde, hvor han i og for sig ikke vilde finde Anledning til at gjøre Noget, men naar han fik Belønning, kunde fristes dertil.